

lene, miután a bányázembeh tartozó berendezés ere meglefő.

Sajnos azonban, hogy a kormány nem részesíti a bányavállalatot azon támogatásban, a melynek az ország többi ipynem vállalatát örvendezik; mert míg más bányavállalatok, melyek ekelebb érték köszenet állítanak elő, éntidekben keresztil a magyar kir. államasszat részéről nagy köszenzállásokkal bíznak meg és refekziókban részesítettek, addig a pécsi bányából az állami szükségletnek csak igen kis részecskeje fedeztetik s ezen vállalat a másoknak adott kedvezményben minden iparoknál mellett sem részesítetik, a mi miatt a társulat nem képes köszenet elő vidékre bevitni, amely az iteni köszenetermelés természetese piacot képezne, minő a többek között Finne, a hol az angol köszenén kívül csak osztrak köszen használattik. Pedig a társulat már több ízben kérte a kormánytól, hogy a köszenék Finnebe való bevitetése lehetővé tessenék; de eddig eredménytelenül. Sőt azon körülmény, hogy az állam kevés szent használ az iteni bányából, a privat fogyasztás is deprimálja, mert a köszen jó minősége iránt országsszerite bizalmatlanság szül, mi által a privat fogyasztók megszerzése is nehézzé válik a társulatra.

Ez valóban a mily meglepő, épp oly súlyos következményű állapot és igazságtalan is reánk, pécsiekre és Baranyamegyére, mert ennek oka nem másban, mint az állam és társulat között már hosszabb idő óta főnngörög politikai torzolsáok álladálalan voltában rejlik, mely miatt és melylyel azonban nem lehet büntetni egy nagy vidéket, nem lehet elvonni atól a megéltetés forrását.

Ha differenciák vannak a kormány és társulat között, a közérdek kívánja meg ezeken a kellő melióbbi kiegyenlítését; ámde az ország területén levő vállalat főlívárvizárának megakadályozására a meg főnngörög differenciák valódi okát nem képezhetnek, mert kizs hazánkban öklöntünk kell, ha idegen pénz jön az országba vállalatot létesíteni, a földben rejő kincsnek, a köszenet nagyobb mértékben hasznosítani, miután a magyar — sajnos — sem elég vállalkozási szellemmel, sem elég pénzzel nem rendelkezik. A pénz nemzetközi ezköz, az nemzetiséggel nem bír s oda megy, a hol hasznosításra alkalmas lel. Az országban levő bányá pedig a szemé haza része s a mennyi kincset képes a vállalkozás abból előteremteni, a föld gyomrából kiakázni, annyival emelkedő a hazai forgalom, annyival kevesebbet kell hasonló terményi a külföldről behozni, a mi

vezetves nyereség. Ehhez járul az, hogy a bányászás jövedelmének igen nagy része az ott foglalkoztatott munkások megéltetésére, továbbá a bányászemmel köszenés és több 1000000 fjt költséget kívánó tárgyak megszerzésének részén a hazai kereskedőknek és iparosoknak javára esik; és minél virágzóbb valamely bányavállalat, annál olcsóbban adhatja terményét, a mi ismet nemcsak a maganfogyasztóknak, hanem az iparnak is megbeszélhetetlen előnyére válik, a mit pedig előmozdítani köteleesség.

Az ezzel ellenkező állapot tehát tarthatatlan, annál is inkább, mert a társulati bányánál alkalmazott 3395 munkás-állományunk már 70 százaléka beföldből áll, s mint évenként óriási a veszteség e városra és megyére, miután minden millió métermássa köszen előállításra 600 munkát köszenék, tehát ha a társulat üzemel a kellő magaslatra vitetné, úgy bányánál 6000 munkást is foglalkoztatnána állandóan, a mi pedig nagyfontosságú életkérdésnek tünik föl reánk azonnal, ha figyelembe vétetők, hogy minden egyes bányászunk, u. n. "vájó"-nak évi keresete 468 firt, a többi munkás pedig, a kikhez a sok firt, nő és egyéb napszámos tartozik, 370 firtot tesz évenként. A munkabérek tehát átlagban 400 firta véve — 6000 munkásnál csak munkabérekben 2,400,000 firt évi pénzforgalom jönne e mélyen sujtott városba és megyébe és osztana áldást; a mit meg lényegesen emel a fokozottabb bányászem egyéb köszenélete, mely szintén e vidéken szerzetik be.

Városunk emelkedésének köszenetelen emeltyje volt a multban az, hogy a városi bányákat a Dunagőzhajózási társulat vette meg; hisz e nélkül a Bányatelep nem számllhatna 6000 leltek, s szerencsétlen fekvésűn folytán nem élvezhetük volna sok ideig a vasuti összeköttetés áldását sem.

A társulat a város legnagyobb adózója, mert eddigi üzeme után is az 1893. évben 45390 firt 34 kr. állami adót, 3037 firt 41 kr. utadót és 11832 firt 58 kr. községi pótdadót fizetett, a mely utóbbit a bányázem fölrendelésével megkészereszedhetik, sőt ennél magasabbra is emelkedhetik, mi ismét a város köszenételeinek fedezetét, az előhalasztott köszenet meg s biztosíthatná. Ezekenvül a társulat áldozatköszéges nevezetes tehertől is mentette meg a várost azáltal, hogy valóban igen terhes viszonyai között is saját köszenék mintaiskolát tart fön, és ha a multban magyar nemzeti szempontból a tanítás rendszere ellen méltán lehetett is kifogást tenni, ez már pár

éve teljesen megszűnt, s a társulat köszenékénél a legnagyobb méltánylatot és elismerést érdemli meg azért, hogy sokféle nemzetiségi mintaiskolákat magyarrá tette, a hol édes anyanyelvűnk igazi meglegyára talál.

Nem tudjuk, mit rejt a jövő, de annyi köszenetben, hogy nekünk pécsieknek köszenékön komolyan a valódi érdemeket dicsérni, a tisztességes működés éfegésitni és a körünkben levő erőket vállvetve támogatni, mert e nélkül az önmagára hagyott Pécs város — mint az állami igazgatásnak mondhatni mostoha gyermeke — nemcsak föl nem virulhat, hanem a hanyatlás lejtőjére jut.

It az utolsó óra az érteles fölzárlására. Mert ha már elég szerencsésnek voltunk eddig, az állami iránt annyiszor tanusított áldozatköszégségünk iránt a kellő viszonyt meg nem kapni, az annyira sürgetett dohárnyagot, sóházat, vámhivatalt, vinellériskolást s egyéb ipari tekintetben való fölrendeléseinkre a segítség meg nem nyerhetők, úgy azt exponé: helyzetünk föl folyólag meg sem hitetjük el, ezáltal a város száva csak kiálló sző lenne a pusztában, mert hisz most már a végköszégsében levő hazafias lakósságunk részére csak napi kenyeret kérjük.

Hazánk köszenégsében levő végvárától tehát a kellő segélyt a kormány hazafassága meg nem tagadhatja, s csak a város köszenérvénylátósági bizottságának felatásától, igazságsögségától, méltánylatától és határozottságától függ, hogy a társulat bányázemének áldos hatását a mondott irányban kivívhasza.

Nekünk nem pusztán politika, hanem kenyér kell — és pedig melióbb!

Az ezredév megünnepölésére a kormány, törvényhozás és az ország föl s székvarosa erősen készülnek. Szébnél-szebnél, nagyobbnál-nagyobb események, terveköl is alkottasoköl van sző s ha ezek csak részben valósítandók is meg, az ünnepek méltó része a történelmi jelentőségöl nagy nagyszabású nemzet ünnepek gloriifikációja. Mikor kerül az vidékre, mikor Pécsre a sor? Nem lehet-e megkérni a városi tanácsokat, a képviselőtestületeket, szintén már megtenni az előkészítő lépéseket?

Ez is megtörtént. A házasságsögi törvényjavaslat részleges tárgyalása is megtörtént, meg csak a jelenlévő szövegére, van hátra és a javaslat a parlament alá kerül, a nagy csöta megvívására készen van minden. Polonyi ügyvezeték néhány furfangos kérdés felvetésével zavart és az által hazasajzást és köszenémet föloldeni, eltereltesék a törvényök és a hivatározzás viszonyokra a javaslatban nem elég világos meghatározásra nagyon ügyesen voltak megvívászat, de a miniszter megnyugtató válaszokat adott és a Horvátországra vonatkozó pótdások is kielégítők a bizottság nagy többségét. Erdekes és örvendetes jövedélség volt, hogy az igazságsögi bizottságunk függetlenség párti tagjai, Polonyi ügyvéd, nemcsak elégségséget tartottak a miniszter előterjesztésének s kérdésökben meggyeszen Polonyi ellen szavaztak, fölbe helyezték a szabadelvöltség győzelmét aó kizögi gánossokadonak. Ez jó és biztató jel a ház előtti vérs és szavazásra nézve, most már bizonyosra vehetők, hogy a függetlenség párt zöme meg fogja szavazni a javaslatokat, vagyis nem rendelendi alá az elvet a taktikánk és manöverünk. A csöta sem lesz — mint szöcsök jelt mutatja — mit oly heves, mint sokan hiszik; ügyvezeték fognak eldönteni melébb szavazással a döntést, mely ha eddig valamely előre látható esemény nem zavarja meg a dolgokat, a javaslat elfogadásra fog vezetni, mire aztán a pártviszonyok is esakhametisztultni fognak.

HÍROVATUNK.

Pécs, február 4.

Fősszerkesztők. Perczel István úr képviselő ur hivatalköszál. Károlyi László úr illető már a köszenéköszök indoklaja lapunk felélsé szerkesztéségh intézettel telelében visszalépett:

"Tekintetes Szerkesztő Ur!

Két hónapon keresztül voltam öly szerencsés fősszerkesztő a "Pécsi Újság" élen állani, s e két hónap teljesen meggyözött arról, hogy napilapot vezetni e nélkül, hogy az abban meglejölő forrásból cikkeket előre ne léssám és közölhetőségük iránt ne intézkedjem, teljesen lehetetlen.

Igaz ugyan, hogy mint fősszerkesztő tényleg a lapban megjelentek — miután van annak felélsé szerkesztője is — felélső nem vagyok; de a örjárili felélsőség sulya alól magamat kivenni nem tudom. S nem akarva, hogy öly dolgok morális sulya, melyekben részem nincs, vállaimra nehezedjék, a t. c. köszenégs szives bizalmát megköszönve és azt a

— Hun a vasvillám? Megölöm!
Baik Jóska, Baik Jóska! kiáltásokkal ott hagyta a faképnél az irnok urat és egy vasvillát rohadta rohanat a mizsa mellett heverő Jósának, kinek alig maradt ideje, hogy fölgorghasson és az örgőnyöl szembe szálljon. Egy ügyes fogással kicsavarta kezéből a villát. Csendes, barátságos szóval kérte Gyurat, hogy ne veszedjék.

— En nem bántottalak, hagyj te is nekem nyugtot.

Azonban Jóska nyugtósága csak még inkább ingerültebbé tevő és a földgöl fosokott "hadero fej"-jel úgy vágta fejbe Jósákat, hogy az elesett. Ekkor melére térdelve följogatták kezébe. Ha a legények idejekorán nem jönnék segítségére, bizonyos, hogy megöl. Most azután Gyurara került a sor. A legények besötéletesen helyben hagyták, hogy nagy vitézségöl rögtön leltek.

Sirva akasztá nyakába tarisznyáját, ott hagyott bivalyt, szekeret, nagy keserűséggel eltelev szívében elhatarozta, hogy emegy a nagy világunk. Kitértek a kenyereböl, Annát elszertették tőle, hat mit is csinálna ö itt még tovább?

Gyönyörű este lön. Az ég csillagában szözt. Langyos, kösza szellő barangolta be a léget és ringatót álomra letelet, viragot. A tanyán a gép már régen megállt. A nyári akól előt firs szalmán fekteték a legények, leányok dalolgatva, enyelve egymással. Az irnok ur is megjött a napszámosokat összeírni, de abba hagyta.

— Dalolj Anniköl, tudod azt a nótát? — Ále-dudálé, rózám szerzet-s-e . . .
— És Anniköl elkezdte: a többiek kísérték iskolázatlan, de tiszta, üde, esengő hangon a dalt, mely az irnok ur legkedvesebb nótája volt.

Különböben mindenkül csend és némaság. Csak néha szöcsök tanyán ö csobolása verte fel az est csend nyugalmát, majd egy-egy tompa dörrés és csöksögi érdemben vadászó vadorzköl fegyveréböl. . .

Azután ismét csendes minden, a nótá is ellasult, elhaltgat legények. A legszebb augusztusi esték egyike volt ez. A ég üde és kellemes. Az ég mindentöl deklte és mindenöl csillagos. A hold bémész kege visszatükrözött ezer apró csillag kíséretében a tanya által fölvesztésel talba sekély vizében. A fű mintha cseplőporral volna meghintve, úgy ragyog az estharmat üdöl cseppjeinél. A távol homályban, hol a csillagos ég öszszefolyó láiszik az alvó, sögt földdel, föl-föllobog egy-egy pástörzöt halvány világa, majd ismét elsötétül ez is. Megfutamod helyéböl egyik-másik csillag, hosszú, fényes szallagot fölöltyi utána, meg belevész, eltitnik a csillagteregen az ember szemé elől. Mindinkább süröb és süröb lesz e vándorlás, míg végre az egész szöcsök csillaghuális teljes pompájában uralg az égen.

Még azek is mészert gyermekek is, kiknek nem szoktak e jelenség, megélvölve bámulják a természet szöcsökét, részre a titél. Erdei világ kö megüszöl, elkibuk a gyönyöröl, majdnem léleket-visszajöjta maradnak csendesen.

Az irnok ur odaszól az elönmüt szép leányhoz aig hallható susogással, megfogva gyengédn kis kezét:

— Elfáradt ugy-e Anrus? Nagyon meleg volt ma, jól esik pihenni!

A leány nem felel, csak kérdő tekintetöl veti az ifjura.

— Anrus, miröl gondolkodol, hogy nem felelsz?

Válasz helyett, szép mélabus kök szemeti újra az ifjura emel, kisse remegő, de lágy, édes hangon csendöl meg ajkain ismét a dal:

— "Ále dudálé, rózám szerzet-s-e . . ."
A lajos szöcsök csöksögsa hallatszik most a faszor fölöl, hozzák reggelre a vizet a masínának. A két bivaly nyösörögve hozza ma már a negyedik forduló, aig hajtának már valami megtért, de szomorú gazdájuk rekedt, tompa hangú biztatására:

"Hü, Döngöl, hü Bogar!"

Tilos Imre.

lap részére továbbra is kérve, a főszerkesztő állását visszalépek.

Fogadják tekintetes szerkesztő úr tiszteletlen nyilatkozatát, melyvel maradok alacsony szolgája Budapest, 1894. évi február 1-én.

Pereszé Béla,
a „Pécsi Újság” főszerkesztője.

Ezzel midőn volt főszerkesztőnknek visszalépését sajnálatul tudomásul vessük, közinte közzétett adóknak vállalatunk iránti meglehetősen szűk és nemelvez ezáltal, hogy bár a közt és lapunk közötti fennálló viszony az a körülményből az ősszatartózkodásig tekintve megszűnt, mégis rokonszenvű tőlünk továbbra is megtagadni nem fogja.

Vízgatal a megyei árvízvesztésnél.
A Priz-féle ügyből kifolyólag, miután sejtéhető volt, hogy ez nem áll éppen pártatlanul, az alispán vizsgálatot rendelt el az árvízvesztés annak kiderítésére, vajjon más kitalálványosoknál nem történtek-e visszalépések. A vizsgálatbizottság befejezte a vizsgálatot és még két gyanus esetet talált kifogás alá vendőnek; egyebekben mindent rendben talált. A kifogásolt esetek egyikében az illető hibás jegyző ellen fegyelmi vizsgálat indult meg, míg a másikat, mely súlyosbabb, s melyben ismét a vizsgálati fogságnak levő árvízvesztési nyilatkozata a hibás, adatok az ügyészségnek. E helyen megemlítjük, hogy a kir. főjegyző helyettes a kir. tabla azon határozatát, mely szerint Jilly Alajos ügyvéd, mint Priz József jegyző megbízóját, nem tartozik tanuvalomást tenni ebben az ügyben, megfellebbezte a kir. kurtához döntvényhozatal végett.

Főlovásza. Lenkei Lajos a „Pécsi Újság” és „F. Z.” cölös szerkesztője vasárnap délután 5 órakor főlovászt tart, a pécsi bíbát társulattal a pécsi úr, népközlő díszteremben rendezett főlovászt egykúti fejébe be. Főlovásásának tárgyát „a zsidók szerepelése a sajtóban” fogja képezni.

Hálóozna. Laschober Kornélia, Laschober Tufor pécsi postaiújság és neje Pluninger Eva leánya, e hó 12-én 12 éves korában a roncsoló torokból áldo zata lett.

Amerikában nősült. 7 év előtt egy kellemes helyzetben hagyta a 21 éves Szent István pécsi gabnakereskedő vasárnak, 100000 forintot meghaladó adósságot hagyva hátra, melyt a fiatal és vagyonos kereskedő szerencsésen börze-spekulációk következtében csinált. Amerikába ment, hol sok hányattatás után Boston városában telepedett meg, hol szorgalmat által az ottani kereskedelmi világban jó névre tett szert. Most lapunkat most Bostonból értesít, megcsinált, ebeve A l e x a n d e r e Florence keresztny, egy vagyonos bostoni kereskedő leányát.

Polgár ibál. Csütörtökön este Dollinger vendég-igyeiben farangi estélyre gyűltek össze a pécsi polgár. Ha az este látogatottsága nem is felelt meg a hazai gazda ohajának és várakozásának, a mulatság mégis kitűnő volt és csak a késő reggeli órákban ért véget.

Farsang a vidéken. Igény szépen sikerült és szépen látogatott bált rendeztek a Barcs telepén e hó 1-én. Az előadás és társasok helyiségei zsutolással megteltek a legelősebb helyi és vidéki publikummal, a kiknek Smplicius barna művészei nem győztek a népek által való buzni. A rendezőség, mely minálunk tekintetben megálta helyét, igyekezett az estélyt minél fényesebbé tenni, a mi teljes mértékben sikerült is neki. — A Hölgyeknek igény csinos és hasznos táncrenddel kedveskedtek: rozaszínű tollalozó áldó-alfüggő ugyanolyanszerű selyemkinyűvecskékkel, mint táncrenddel. A négyeseket 60 pár táncolta. A hölgyek közül a következőknek neveit közöljük: asszonyok: Epstein Gabriella, Rák Balintné, Bartay Oszkáné, Konrad Imre, Müller Ignáczné, Löwyne, Botkáné, Honigné, Polizer Gézané, Prinké, Deuschelné, Winkóné, Stern Adolfné, Stern Jozsefné, Krizsánné; leányok: Epstein Zsenni (Eszék), Stern Orsolya (Terézváros), Gerner Sára, Löwy Regina, Weisz Rozsa (Szigetvár), Rák Irma, Szabó Jolán, Honig Zsenni (Apáthy), Klein Paula, Heidi Jozsefné, Prinke Laura (Babcsa), Konrad Jolán stb. stb. A táncsejly májdnem családilag jelölve, nagyszerűen sikerült; a tánc reggeli 8 óráig tartott, a mely azonban este még folytatódott s egy bál tulajdonképen két napig tartott.

Szűnik a differenz Pécsett. Eddig híradásainkban a városi tanács pécsettani alálb-hagyasáról szóltak. Ez az állapot azóta is változat meg. A most folyó hétéves hivatás új betéget jelentettek be. A napok sötéte óta állandó szűkölözés szép időt az orvosok különösen veszedelmesnek mondják s óva intik a szűkölöt, hogy e családok időjárás kedvezése meg ne tévesztse őket s gyermekeiket, kivált az egészszen kiscyányek ne vigyék ki a szabauba. Ez a természetellenes mérsékletű levegő a legkészebbes betétszejje a járványos betegségnek.

A ki hivatalból hiss. A következő mulatságos eset történt meg egyik helyi peblánia-templom sekrestyéjében. Keresztelői hoztak egy újszülöttet. A pap fölteszi az előírt kérdéseket, melyeket a gyermek helyett a keresztelőszülőhöz intet s melyekre a még öntudatlan keresztelőszülő a keresztanya felel. Az aktuálisnál rendszeren jelenlévő diplomás asszony az ilyesimben még járattan keresztanyát, mint először érti ilyenmő megisztelő megbízását, előzőlegyen segítette a választásában. „Hisszes-e az egy élő istenben?” — kérdi a pap. — „Hisszek!” — mondja az

„okos asszony” a keresztanya helyett. — „Ellentmondasz-e az öröagnek?” — „Ellent!” — mondja megint a szives asszony. A pap hosszan rández az asszonnyal, aztán egy nyelvé folytatja a kérdéseket: „Hisszes-e a?” — még be se fejezte a mondatot, a tulbuzogó némbér már belekotyavonta, hogy: „Hisszek!” Erre aztán a pap se állhatta még szó nélkül. — „Mondja csak kedves madám, ön úgy látom nem valja a katolikus hitet? Ön izraelita ugy-e?” — „Igen, fölisztelőnd ü?” — Hát akkor hogyan mondhatja, hogy hiszik ezeket a dolgokat? — „Kérem, én hivatalból hisszek.”

Humor.

Különös. A Hallotta már, hogy Gusztáv barátunkról lemondtak az orvosok?
B. Nem. De mi a bajja?
A. Ezt éppen maguk az orvosok sem tudják.
B. Különös egy ember ez a Gusztáv; először nem tudtak miből éli, és most meg nem tudják, miől hal meg.

Csipőz vltás: A. Én mondom önnek, hogy a feleségem és én, mi két szív és egy veres vagyunk!
B. Természetesen! — ó ver!

Kitért. — Én mindig azt hittem, hogy a leányra vetetél szemet és most az anyját vesszed el?
— Barátom, ez csak azért van, mert én legyőzhetetlen ellen szemvel viszettem az anyóskó iránt.

Sejtele. Asszony: Mióta a családnek felmondtam, olyan rosszul főz, hogy alig lehet enni.
F. é r j: Hát ez csak szoktató... később ugyis te fogsz főzni.

A törvényes elít. Bíró (tanuhoz): Nő?
T a n u: Nem, de tizenöt éve jegyes!

Szerényseg. F. é r f. Csak két hölgyet ismerek, kikben bál, szellem, szépség jóssággal és szellemmel párosulnak.
H o l g y: Valóban kívánás vagyok, annélkül hogy szerénytelennék tünném fel — ki a másik hölgy.

Régi szokás. N. é n i: Miért írsz Belának titokban, hiss völegényed?
A h u g o c s k a: Ezt már a zárdaiban így szoktam meg.

Kérdés. Kik és hova i n d i t a n k meg a női könyvek? — A férfjeket, az édkitszerkehez és divátárus boltokba.

TÁVIRATAINK.

Az egyházpoltikai reformok sorsa.
Budapest, február 3. (A „Pécsi Újság” eredeti távirata.) A legelőkelőbb politikus-öktől nyert információk ök szerint az egyházpoltikai javaslatok sorsa minden körülmények között biztosíva van. A szabadelvű pártból leszavazt melletök 185, az ellenlébőkkel legfeljebb 30 szavazat lesz ellene. A förendháznak a legpesszimistiusabb számítás szerint 10 lesz a többség. A szabadelvű pártban nagy a bizalom a siker iránt.

Horvát dolgok.

Zágráb. február 3. (A „Pécsi Újság” eredeti távirata.) A tartománygyűlés má ülésén Barcsics képviselő a napirend előtt kérdést intézett az elnökhöz, vajjon a horvát név nevében üdvözölte-e az orosz cárt fölggyűlési alkalmából? A z e l n ö k kijelenté, hogy nem kötelessége minden európai uralkodót, akit beteg volt, fölggyűlésükre üdvözölni. Mindeneset különös, hogy Barcsics épen a má napot választotta interpellációjához. (Az elnök itt a magyar képviselőhöz elnökének vezetésével által tegnap óta Zágrábban időző magyar képviselők kirándulására célozt, kik azért mentek Zágrábba, hogy személyes érintkezés útján egyengessék a jó viszony talaját a magyar és horvát nemzet között.) Az elnök reményét fejezi ki, hogy Barcsicsnak nem fog sikerülni megzavarni a harmóniát, mely tegnap és ma Zágrábban uralkodott. Ez incidens után következett a napirend.

TÖRVÉNYKEZÉS.

A pécsi kir. ítélőtáblánál elintézték ügyek lajstroma. (Rövidítések magyarizata: **kh** = helyben hagyott, **m** = megváltozott ítelet, **r. m.** = részben megváltozott ítelet, **f. o.** = föloldott, **r.** = rendelőnyelv vissza, **f. v. u.** = föllebezés visszautasított, **m. s.** = megsemmisített.)

V. Váry Gyula.

- 3529. Narangya I. síkk. hh.
- 3606. Nyirei I. hat. ell. erőszak r. m.
- 3700. Weisz B. bukás. r. m.
- 3703. Fritz I.-né hat. ell. erőszak m.

- 3705. Steiner I. emborlás. hh.
- 3709. Taubi M. csásár. r. m.

V. Tolnai Antal.

- 6676. Jakab F. — Mészáros F. és neje 300 frt. m.
- 6692. Kuzur J. — Tóth L.-né 371 frt 87 kr. m.
- 6700. M. kir. államasutak takarékos és előlegezési szövetkezete — Rande J. 250 frt. hh.

KÖZGAZDASÁG.

Gabona-árak.

Hivatalosan följegyzett Pécs sz. kir. város 1894. évi február hó 3-ik napján tartott héttavasírón.

	Öszi tavaszi	—frt—ki—	—frt—kr.—egy mm.
Buza	új	6, 70	6, 90
Kétszeres	ő	5, 60	5, 50
Rozs	ő	5, 50	5, 40
Árpa	őszi tavaszi	—	—
Zab	őszi tavaszi	6, 70	6, 60
Bükköny	—	—	—
Répcé	—	—	—
Kukorica	—	4, 30	4, 20
Széna	—	2, 00	2, 40
Szalma	—	1, 50	—

Kínalatt: közép (mintegy 200 gabona-koesti volt a piacon.)

Hivatalos árfolyamok jegyzése a budapesti áru- és értéktözsden.

- (A „Pécsi Újság” eredeti távirata.)
Február hó 1-én. Pénczb. árf. o. é.
- 1. Magyar aranyárjárdék 4% 117.40
 - 2. Magyar koronárjárdék 94.70
 - 3. Magyar vasuti kölcsön aranyban 4% 127.4
 - 4. Magyar vasút kölcsön czinbani 4% 109.4
 - 5. Magyar vasút áll. kötv. 1880-ból 129.65
 - 6. Magyar földhitel. költöny 4% 106.64
 - 7. Balahérsz. gy. megváltási költöny 106.64
 - 8. Horvát-szláv földhitel. költöny 129.65
 - 9. Magyar nyereségiményi kölcsön 151.—
 - 10. Titkoszab. és szegedi sorsjegykölcsön 142.—
 - 11. Osztrák járdék papírban 98.—
 - 12. Osztrák járdék czinbani 97.4
 - 13. Osztrák járdék aranyban 129.—
 - 14. Osztrák koronárjárdék 4% 437.4
 - 15. 1880. évi osztrák állam-szerződés 357.—
 - 16. Osztrák-magyar bankrészevény 102.5
 - 17. Magyar hitelbank-részevény 423.4
 - 18. Osztrák hitelintézet részvény 129.—
 - 19. Osztr. magy. államasutai részvény 109.3
 - 20. 20 frankos arany (Napoleon) 61.55
 - 21. Német birodalmi márk 129.—
 - 22. Párisi váltó 50.10
 - 23. 20 márk arany 12.28

Jelölés:

Enyhe, jelentékeny csapadék nélkül.

Kiadóhatalni tizenet.

Vörösmart. A lap címökre naponként a legrendesebben expediatikat. Ha panasz van, tessék az ottani postához fordulni, mi itt már szintén megtettük a lépéseket.

A Pécsi Újság jogi értesítője.

Kifüggesztett ügyek.

I. polg. tanács.

III. Gruber Gustáv.

- 106. Veisz A. — Goldschmid B. igény.
- 144. Szöke I.-né — Veisz Zs. végrh.
- 244. Régett A. és t. — Völting M. végrh.
- 275. Pap I. — Horváth F. és t. végrh.
- 293. Halász — és t. — Ifj. Halász I. végrh.
- 330. Fodor B. és t. — Juhasz I. igény.
- 338. Juncsán R. és neje — Dr. Tersánszky Gy. vgh.
- 340. Dr. Tersánszky Gy. — Dr. Ster F. igény.
- 344. Vértési M.-né — Deutsch L. igény.
- 348. Schwartz M. — Dr. Cholnoky B. igény.

III. Gráf Károly.

- 98. Drávit I. — özv. Győrök F.-né és t. 155 frt.
- 101. Geczelinger M. — Honig M. 51 frt.
- 139. Gyenes I. — özv. Illés F.-né végrh.
- 141. Apari I. — Belvárd község 500 frt.
- 162. Rupprecht testvérek — Kovács Buli M. 95 frt.
- 182. Lengyel I. — Hochstädter I. s neje 135 frt.
- 184. Gertner Gy. — Mészáros F. s neje 480 frt.
- 199. Apesz Istv. — Mayer I. 100 frt 83 kr.
- 211. Popp I. — Porczai J. 900 frt.
- 241. Bienenfeld I. — Göröcs Gy. s neje tkvj. előjegyzés.

III. Zsaboiskó Ferenc.

- 294. Baink K. — Beck G. s t. tkvi.
- 285. Pressburger A. — Réit G. s neje végrh.
- 299. Abafly Gy. és t. — Tucka M. s neje tkvi.
- 301. Herbert G. — Herbert M. tkvi.
- 303. Özv. László I.-né — Kincses S. s neje végrh.

